

Dangus griūva

Lietuvių liaudies pasaka

Vieną sykį išėjo katinas iš namų pasipeliaut. Landžiojo, landžiojo po kopūstų daržą, tik plept jam ant uodegos galo kopūsto lapas ir užkrito. Persigandęs katinas pamanė: „Dabar tai jau tikrai dangus griūva!“ Ir pasileido bėgt. Bėga, spiria, kiek tik kojos leidžia, ir sutinka kiškį.

- Kiški tiški, bėkim – dangus griūva!
  - Kas tau sakė?
  - Man ant uodegos galo užgriuvo!
- Kiškis persigandęs bėga drauge. Susitinka lapę. Kiškis šaukia:
- Lape snape, bėkim – dangus griūva!
  - Kas tau sakė?
  - Katins patins.
  - Katin patin, kas tau sakė?
  - Man pačiam anat uodegos galo užgriuvo!

Ir lapė persigandus bėga drauge. Susitinka vilką. Lapė šaukia:

- Vilke pilke, bėkim – dangus griūva!
- Kas tau sakė?
- Kiškis tiškis.
- Kiški tiški, kas tau sakė?
- Katins patins.
- Katin patin, kas tau sakė?
- Man pačiam ant uodegos galo užgriuvo!

Ir vilkas persigandęs bėga grauge. Susitinka mešką. Vilkas šaukia:

- Meška pleška, bėkim – dangus griūva!
  - Kas tau sakė?
  - Lapė snapė.
  - Lape snape, kas tau sakė?
  - Kiškis tiškis.
  - Kiški tiški, kas tau sakė?
  - Katins patins.
  - Katin patin, kas tau sakė?
  - Man pačiam ant uodegos galo užgriuvo!
  - Papasakok, kaip buvo? – klausia meška.
  - Ogi man per kopūstų lysvę beeinant, kažin kas ūžt ant uodegos galo ir užgriuvo!
  - Ar didelis?
  - Kaip gaidžio sparnas.
  - Eik tu, paikuti, -sako meška, - juk tai tikrai buvo kopūsto lapas. Grįžkite visi namo.
  - O gal ir teisybė, - tarė katinas. – Tai dabar be baimės galėsime sugrįžti.
- Ir parbėgo vis namo.

